

почтено разстояние отъ мене и взе да ме разглежда мълчаливо.

— Не, — каза той, — това е опасно и за мене и за тебе. А и да скокна и да се доближа, за да те издърпамъ, — може образуваната отъ тѣлото ти дупка да се разшири и да глътне и двама ни. Така не става! Жалко, че нѣмамъ вжже. Кжде се запилѣха онѣзи, да помогнатъ!

Въ това време азъ правѣхъ несъзнателни усилия съ ржце да напипамъ по-здраво мѣсто, на което да се опра, да подигна тѣло и да изпѣлзя надъ прѣспата.

А планинарѣтъ продължаваше да ме съветва:

— Опитай хваткитѣ на Мюлера: издигни тѣлото си до хоризонталата на прѣспата и веднага прехвърли крака си отгоре. Облегни гърба си на здрава плоскостъ! Задъ тебе прѣспата има жѣлта отсѣнка — значи здрава е. А ти си стѣпилъ върху синкавата отсѣнка — това не е по правилата: ето защо си пропадналъ... Но бързо! Бързо, чевръсто действуй!

Азъ не слушахъ вече безсмисленитѣ му брѣтвежи и теории. Миговетѣ ми се струваха вѣчностъ: струваше ми се, че бездната ме тегли надолу. И въ тѣзи мигове на ужасъ единъ лжчъ на просвѣтление ме напѣти да потърся съ крака опора нѣкжде встрани. Започнахъ да опипвамъ полека съ крака. Наистина, въ следния мигъ дѣсниятъ ми кракъ спрѣ до нѣщо твърдо, заострено. Още малко — кракътъ ми се покачи надъ него — посипаха се камъчетъ, значи скала! Азъ стѣпихъ, напрегнахъ сили и се измѣкнахъ надъ прѣспата... Следъ минута бѣхъ вече до отсрещнитѣ полегати скали. Легнахъ по грѣбъ, дишащъ съ все сила. Алпинистѣтъ ме приближи.

— Аа, не така, не така, — започна той, — при такива случаи Мюлеръ казва...

— По дяволитѣ твоятъ Мюлеръ! — извикахъ му азъ, като скочихъ и поехъ пѣтъ назадъ, покрай прѣспата. — До виждане! Връщамъ се...